

Marita G. Schmitz

L'encant del bessó "fosc"

El meu conte de fades de llama-bessona
- una història real -

L'encant del bessó "fosc"

Va ser... poc després del meu 19è aniversari — després de la ruptura amb el meu primer xicot (una relació que havia durat uns dos anys, i amb qui de fet havia planejat mudar-me)— que vaig marxar de casa dels meus pares i vaig anar al meu primer pis. Volia ser independent i viure a prop de la meva feina. Sobretot, simplement no veia el sentit de donar diners als meus pares per a l'allotjament i el menjar, cosa que s'esperava que comencés a fer immediatament.

Unes setmanes abans de mudar-me, un amic em va parlar d'una cosa anomenada "trobada telefònica" a la nostra ciutat, una mena de línia de conferència on molta gent podia parlar entre si simultàniament. Ho havia de provar.

Va ser divertit: tothom parlava per sobre de tothom. Primer, però, vaig haver de trobar un sobrenom o un nom d'usuari, ja que ningú volia utilitzar el seu nom real. La majoria de la gent triava noms d'animals o noms de personatges de pel·lícules.

Va ser molt divertit, i vam començar a parlar de reunir-nos en grup en persona. Hi havia diversos números de telèfon diferents que es podien

marcar, i efectivament, es van començar a formar grups diferents, i aquests grups van començar a trobar-se a la vida real. Vam acordar un lloc de trobada amb el qual la majoria de la gent estava contenta, i després ens vam trobar. En aquella primera reunió, només érem uns quants, potser de 10 a 15 persones d'edats diverses.

Abans d'anar a aquella primera reunió, vaig notar una veu molt agradable que deia el meu nom. Quan ens vam conèixer, hi va haver una sensació immediata de compenetració: tots ens vam entendre molt bé. Va ser una trobada divertida. Ara, a més dels noms i les moltes veus, finalment podíem posar cares a les persones que hi havia darrere. Per descomptat, hi havia algunes persones que havíem imaginat amb un aspecte completament diferent. Va ser molt divertit, i tots ens ho vam passar molt bé.

Després d'això, vam començar a trobar-nos més sovint, de vegades per anar a patinar sobre gel, altres vegades només per prendre una copa i xerrar, generalment al nostre lloc de trobada habitual (un bistrot o cafeteria). Allà hi havia, una vegada i una altra, aquella veu, que ara no parava de cridar el meu nom; Només ara, és clar,

sabia exactament a qui pertanyia. I vaig seguir el joc, cridant el seu nom en resposta.

Vam sentir una forta connexió mútua. Com ja he esmentat, jo només tenia dinou anys en aquell moment, mentre que ell ja en tenia vint-i-cinc. No estava gaire segura de com avaluar-lo. En certa manera, només érem amics; al cap i a la fi, feia poc que havia trencat amb el meu primer xicot, una relació que havia durat gairebé dos anys. Com ja he descrit, acabava de marxar de casa i simplement volia gaudir de la vida, anar a ballar i conèixer gent. Tornar a començar alguna cosa seriosa immediatament era l'última cosa que tenia al cap. Vam procedir amb molta cautela l'un amb l'altre.

No obstant això, vaig notar que estava realment captivat per la meva naturalesa enèrgica i les meves ganes de viure. I jo, per la meva banda, em sentia atreta per l'aventura de tot plegat.

Bé, de tant en tant ens recollia a casa per caminar junts fins al lloc de trobada, o ens acompanyàvem a casa després.

Tot i això, per la raó que fos, mai va fer ni un moviment.

Les coses amb ell eren, en certa manera, força estranyes. Una vegada, durant una trobada, fins i

tot li vaig posar el braç al voltant de l'espatlla... però no vaig obtenir res a canvi.

Així que em vaig dir: "Bé, suposo que només som amics, i això està bé".

Però més tard, van començar a aflorar sentiments d'inseguretat, pensaments com: *Potser no era prou bona? Potser no tenia una feina tan impressionant com la seva?* Em va semblar molt infantil i "d'amic". Potser no era el seu tipus, o simplement no era prou femenina.

En aquell moment, no vaig pensar gaire més en *per què* sentíem tanta familiaritat. Sentir la seva veu al telèfon, però, sempre em va semblar realment màgic, fins i tot magnètic.

Assistia a les trobades esporàdicament, sempre que em venia de gust o sempre que les activitats planificades fossin de les que realment gaudissin.

Mentrestant, també havia fet una amiga a través del grup. Els caps de setmana, ella i jo sovint anàvem a ballar juntes, de vegades a una sala de ball, de vegades a una discoteca. De tant en tant, ell també ens acompanyava allà.

Les trobades es van tornar menys freqüents i vaig començar a passar més temps amb la meva amiga. De vegades, els caps de setmana, fins i tot

anàvem amb cotxe a visitar els seus pares o els meus, i després anàvem a les discoteques locals d'aquells pobles.

Les trobades van continuar una mica més, i de tant en tant, els nostres camins encara es creuaven aquí i allà.

Algú li havia dit que tenia un nou xicot, i a partir d'aquell moment, només ens vam trobar per casualitat. Mai no hi va haver l'oportunitat de tenir una conversa personal o privada amb ell; sempre hi havia altra gent al voltant.

Després vaig anar a un altre lloc de trobada, utilitzant un número de telèfon diferent. I, efectivament, em vaig trobar amb *ell* allà. Quan el vaig veure, les úniques paraules que em van venir al cap van ser: "Oh, ets tu altre cop!" Sí, en realitat em vaig ofendre una mica perquè bàsicament m'havia estat fent una escletxa. No em vaig adonar, és clar, que ell pensava que tenia un nou xicot. En aquell moment estava immers en una conversa molt íntima amb una altra dona jove.

Bé, suposo que *estava* una mica gelosa després de tot.

Tanmateix, només recentment vaig descobrir, durant el nostre últim contacte, que ell s'havia donat d'això.

Ell i jo, ja gairebé no ens creuàvem; havia passat força temps, almenys dos o tres anys, quan ens vam trobar per casualitat mentre compràvem durant els nostres descansos per dinar.

Em va semblar estrany; en realitat només vam xerrar, preguntant on treballava i vivia l'altra persona aquests dies.

Crec, però, que vaig balbucejar una mica. No ho sé. D'alguna manera, estava absolutament emocionada de tornar-lo a veure. Com que només vam fer una breu pausa per dinar i tots dos estàvem enmig de compres, ens vam separar força ràpidament, sense intercanviar números de telèfon. Aleshores, ell vivia en una altra part de la ciutat i jo ja m'havia mudat al camp per viure amb un nou xicot. En aquell moment només treballava a la ciutat.

D'alguna manera, aquella trobada no em donava cap pau. Em vaig trobar pensant-hi una vegada i una altra. No parava de veure la seva cara davant dels meus ulls, somrient-me. D'alguna manera, no em deixava anar, em semblava gairebé magnètic. Què era?

Suposo que va ser aproximadament un any després, quan vaig decidir que el volia tornar a veure, tot i que encara estava involucrada en aquella altra relació. Però d'alguna manera, la idea de tornar-lo a veure em va atreure, per veure si, de fet, hi havia alguna cosa més. Tenia curiositat, i la seva cara somrient no parava de brillar davant dels meus ulls, de la mateixa manera que s'havia il·luminat en tornar-me a veure. Hmm, ara estava decidida a descobrir d'una vegada per totes si hi havia alguna cosa entre nosaltres, si hi havia *més* que només amistat.

L'únic problema era: com se suposava que ho havia de fer? Amb prou feines podia dir-li al meu xicot actual: "Només surto una estona per anar a veure un vell amic d'antany..."

Al final, però, vaig aprofitar l'oportunitat de totes maneres; un cap de setmana, mentre el meu xicot era fora, vaig conduir fins a casa seva (a 45 minuts amb cotxe).

Vaig entrar al seu apartament; em va ensenyar els voltants. «Bonic apartament», vaig dir. I llavors

— simplement havia de saber-ho— com reaccionaria?

Li vaig fer un petó als llavis. Però als seus ulls només vaig veure por. Em va preguntar si volia quedar-me, però no vaig poder entendre la por als seus ulls; alhora, tenia por, por que ja m'haguessin descobert a casa, que la gent ja em trobés a faltar i que tingués problemes si em quedava fora més temps. A més, va tornar a sorgir aquell vell sentiment: podia ser sincer? Era jo prou bona per a ell, prou femenina, prou atractiva? El mateix sentiment em va brollar dins com llavors.

Així que em vaig acomiadar ràpidament. Vaig tornar al cotxe i vaig conduir cap a casa.

Em vaig dir a mi mateixa: «No, suposo que no hi ha res més, al cap i a la fi, i això és tot».

Més tard —uns dies o setmanes més tard; no recordo exactament avui— li vaig escriure una carta. Al principi, hi vaig escriure la meva adreça de retorn, després la vaig tornar a ratllar. La vaig enviar per correu. I això va ser tot.

Uns dos anys més tard, em vaig casar amb el meu xicot d'aquella època, però mai vaig aconseguir treure'm *el* del cap. Una vegada i una altra, em preguntava i somiava: *Què hauria

passat si m'hagués quedat aquell dia?* Bé...
suposo que mai ho sabré, vaig pensar.

Al final, vaig estar amb aquell xicot (casament inclòs) durant un total de set anys. Després em va enganyar. Me'n vaig anar de casa. Ens vam divorciar.

Després vaig intentar trobar-lo de nou, l'home amb la veu agradable al telèfon. Però no tenia el seu número de telèfon actual, i ja ni tan sols vivia en aquella adreça. No obstant això, vaig aconseguir trobar el número de telèfon dels seus pares a la guia.

Vaig dubtar un moment, i després ho vaig fer.
Vaig trucar a casa dels seus pares.

La seva mare va contestar el telèfon. Vaig preguntar per ell i li vaig preguntar si em podia donar el seu número de telèfon. Però ella va dir: "Actualment està sortint amb una xicoteta molt gelosa". I que era millor que no intentés contactar amb ell. Per aquesta mateixa raó, tampoc vaig aconseguir el seu número de telèfon.

Avui ja no ho recordo exactament, però crec que vaig deixar el meu número de telèfon, demanant-

li que li'l passés perquè es pogués posar en contacte amb mi.

Doncs quina llàstima. M'hauria agradat molt parlar amb ell sobre el passat i sobre com em trobava pensant en ell una i altra vegada. Simplement volia saber com estava i si havia sentit el mateix que jo.

Malauradament, però, la meva cerca per trobar-lo va resultar infructuosa.

Internet!?! — Sí, si hagués existit alguna cosa així en aquell moment, potser l'hauria trobat.

Malauradament, mai el vaig trobar per casualitat, i tampoc sabia on treballava ara, ja que l'empresa per a la qual havia treballat en aquell moment ja no existia.

Així que vaig pensar que això era tot! "Bé, espero que trobi la felicitat", em vaig dir.

Aleshores, uns dos anys més tard, vaig conèixer un nou xicot. Al cap d'un any, ens vam mudar a